

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 22

Den 15. August 1870. Præis: 6 Sk pr. Exp.

Den 40de Marsconference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Saltfostaden den 5te Mai 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Paa Grund af den sidste Tids interessante Begivenheder, Løttelserne i Befordringen fra de nordlige Settlementer og det yndige Veir var denne Conference besøgt af et langt større Antal Hellige end nogen tidligere Conference. Næsten en Time før Portene aabnedes og to Timer før Conferencens Begyndelse bølgede en ustandselig Strøm af Mennesker gennem Gaderne og beleirede Indgangene til vort nye Tabernakel, medens Hornmusikken oplivede de Ventende med sine heilige Toner.

Præsident George A. Smith var den første Taler. Han bemærkede, at denne Gang havde vi faaet et Lokale, som han haabede kunde rumme alle de Hellige, saa at vi ikke behøve, som ved tidligere Conferencer, at anmode de Hellige i Byen om at holde sig hjemme for at give Sødflende fra Landet Plads. Have vi som et Folk efterlevet de Grundsætninger, som

Gud ved sin Tjener Josoph gjengav til Jorden? I Josophs Dage bleve Mange fristede, prøvede og ledte vildt af falske Aander, og Oliver Cowdery var af den Formening, at om han saaldt fra, vilde Kirken blive brækket op. Josoph sagde ham imidlertid, at dette Værk var Guds og vilde rulle videre uden hans Bistand. Denne Gjerning afhænger ikke af Mennesker. Der var Mange i Kirkens første Dage, som troede, at hvis Josoph blev dræbt, vilde den gaae heelt tilgrunde; dog see vi, den existerer endnu og er kraftigere end nogensinde.

Præsident Daniel H. Wells sagde, at Herren vidste fuldt vel, naar det var beleiligst at aabenbare sit Evangelium til Menneskene; Gud vidste tilige, at Josoph vilde være et passende Redskab samt at han aldrig vilde svigte sin Mission. Menneskene have Handfrihed til at antagme eller forkaste Evan-

geliæt, naar det fremlægges for dem, men de, der forkaste det, naar de forstaae det, paadrage sig et frygteligt Ansvar. Alle Guds Børn ville blive ladte uden Undskyldning paa Dommens Dag, og de, der ikke have Keilighed til at høre Evangeliet i dette Liv, ville faae det at høre i det næste, paa det at de kunne blive dømt i Lighed med Menneskene i Skjodet. De Sidste-Dages Hellige vide paa hvem de bygge; de have stølet paa deres himmelske Faber i alle Ting, og de have større Tillid til ham idag end nogeninde før, og skulde være villige til at offere Alt for hans Sags Fremme, om fornødent gjøres. Naar et nyt Princip fremlægges eller et gammelt indskræpes, sætte Mange sig ofte derimod, som f. Ex. hvormange bleve ikke stødt over vort Raad til de Hellige, ikke at handle med vore Fjender? — et Selvforsvarings-Princip, der er anerkendt i ethvert velordnet Samfund. Riget og Rigets Velsignelser ville aldrig blive givne til et Folk, der spiller samme over i Djævelens Hænder saa hurtigt det annammer samme. Herren prøver sit Folk for at udvikle deres Oprigtighed, og de, der flye for den første Prøvelse, røbe derved, at de ingen Oprigtighed besidde; det er den største Ulykke for et Menneske at lide Skibbrud paa sin Tro. I alle tidligere Tidældere har Guds Folk maattet lide alslags Forfølgelse og Had af Verden, men engang vil Bladet vende sig. De Hellige ville i sin Tid faae Keilighed til at bygge et Tempel for Gud, og hans Herlighed skal da hvile over samme saavel som over enhver Helligs Bolig.

Præsident Brigham Young paalagde de Hellige at holde god Orden og bevare Stilhed under Moderne, for at Alle kunde høre hvad der blev talt; raadede Søstrene til at lade Børnene blive hjemme; talte strengt til Tobaktyggere,

der have for Bane at spytte paa Gulvet, og raadede dem til at afstaae herfra i Forsaulingerne, hvis de ikke vilde udsætte sig for den Krænkelse at blive udvist af Dørbogterne. Gav nogle udmærkede praktiske Vink om Nødvendigheden af bestandig at lære de Hellige om deres Pligter.

Om Eftermiddagen talte Ældste Drifson Hyde. Vi virke for Guds Sags Fremme; jeg veed, Br. Joseph var en sand Guds Prophet, og endskjøndt vi ikke see ham med vort naturlige Øie, vide vi, at han fremdeles virker for den samme Sag, som vi stride for. Brigham Young er hans retmæssige Efterfølger i Myndigheden, og uagtet hans Fjender udspe al deres Brede og Had imod ham, vil det ikke have mere Virkning paa ham end Stormene have paa vore Fjeldtinder, hvilke i Aarhundreder have urokket modstaaet deres Angreb. Den Mand, som den Almægtige har udkaaret til sit Folks Leder, vil staae urokkelig som en Klippe. De Hellige skulde sætte en Ære i at betale al deres Gjæld; Retfærdigheden taaler ingen Udflugter i denne Henseende; hvorledes tør vi fordrø, at Herren skal høre vore Bønner, naar vi ere uesterrettelige og uordholdne mod hverandre? Det er uret af vore Sødssende at sætte sig i Gjæld for at tilfredsstille deres Forsængelighed eller Modesyge; de burde først betale deres Gjæld til Emigrationsfondet, deres Tiende, deres Huusleie og andre Forpligtelser, før de tænke paa Luxus og unødvendige Ting. Joseph sagde engang, at Majoriteten af dette Folk vilde aldrig fare vild, og om vi handle ret i alle Ting, er der ingen Fare i saa Henseende. Jeg ventet at opleve den Dag, da jeg skal see vore Fjender skamme sig i hæderlige Mænds Selvfab. Gud baade vil og kan forsvare dette Folks Rettigheder.

Ældste Drifson Pratt traadte der-

næst frem. Her midt i Amerikas Udsørgener lever et Folk, hvis Anskuelse er et St, hvis Tro er, at Gud har oprettet sit Rige for sidste Gang. Ingen andre Hensyn end Zions Opbyggelse kunde bevæge os til at samles i disse Dale, der vare gulte, ufrugtbare og høist uindbydende. Vi kom hertil, fordi vi vare nødte dertil; vi havde forladt et behageligt og rigt Hjem nede i Osten for vor Religions Skyld, og vi vidste, at Gud vilde opreise et stort og mægtigt Folk i disse Bjerge. Vi havde Tro paa Prophetierne, som sige, at Zion skulde besaaes at gaae op i Bjergene og der opløste et Banner, omkring hvilket Folk fra alle Nationer skulde flokke sig. Guds Rige vil evigt bestaae, medens Verdens Riger smuldre hen. Frelseren sagde: Hvis I elste mig, hold mine Bud. For end Menneffene kunne holde hans Bud er det nødvendigt at de lære dem at kjende. Jeg erindrer, at da jeg var Dreng, besøgte jeg Propheten Joseph i Seneca County, Staten New York, den 2den Januar 1831, og samme Dag afholdtes Conference dersteds, ved hvilken Heilighed Herren gav Joseph en Aabenbaring, at de Hellige skulde samles i Staten Ohio. Under de dengang stedfindende Omstændigheder var den eneste Maade, hvorpaa de Hellige kunde vise deres Kjærlighed, at adlyde denne Befaling. Bud og Befalinger gives os ifølge Omstændighedernes Krav. Mange Aabenbaringer gives til de Hellige i Kirtland, Ohio. Gud befalede dem at bygge et Tempel der, og aabenbarede endog til den mindste Enkeltthed, efter hvilken Plan det skulde bygges. Folket tilkjendegav sin Kjærlighed mod Herren ved at adlyde denne Befaling. I hiint Tempel aabenbarede Propheten Elias sig for Broder Joseph, hvorved Malachias Propheti opfyldtes, at Fædrenes Hjerter skulde vendes til Bør-

nene og Børnenes til Fædrene. For denne Tildragelse vidste vi Ingenting om Daab og Frelse for de Døde, der vare gaaede bort uden Kundskab om Evangeliet. Men Elias var ikke den eneste af Oldtidens Propheter, som administrerede i hiint Tempel; Andre kom og leverede til Guds Tjenere Nøgler og Myndighed, hørende til denne Uddeling, og her rundt omkring mig sidde Mænd, som indehave Myndighed, der gjengaves ved himmelske Sendebud. Om ogsaa Apostater og Andre staae op imod Herrens Salvede og bestride deres Myndighed, have de dog Nøglerne, hvilke Herren har forjættet aldrig skulle borttages fra Jorden. I 1831 lovede Herren, at inden den daværende Slægt uddøde, skulde de Hellige opbygge Zions Centralstav, hvor Templet skulde kneise i al sin Skønhed, medens Herrens Herlighed skulde hvile over det. Jeg glæder mig ved at see de Fremstridt, de Hellige have gjort siden hiin Tid; de ere mere forenede nu end nogensinde tilforn; men de maae vedblive at forædles, indtil de ere værdige til at omgaaes med himmelske Væsener.

Fredagen den 6te Mai.

Eldste John Taylor sagde: Hele Menneffeslægten behøver Veiledning af den Almægtige; uden dette er det umuligt for os at gjøre ret; ved verdslig Viisdom kan man ikke kjende Gud. Mange troe, at man ved Udviklingen af verdslig Videnskab og Philosophi kan lære Gud at kjende, men dette er ei Tilfældet. Intet Menneffe kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand. Videnskaberne have naaet en høi Grad af Udvikling i denne Tidsalder og været til stort Gavn for Slægten. Paa Grund af al den Fremgang, Menneffene have gjort paa Dampens og Elektricitetens

Omraade, troer man, at de kunne fatte Alting. Menneffene blive indbildte paa Grund af deres Opdagelser og glemme, at de staae i Gjæld til den Almægtige for Alt, thi fra ham kommer enhver god og fuldkommen Gave. Den himmeste Wiisdom omfatter alle Ting, men den jordiske Wiisdom kan ikke udgrunde Guds Væsen og Hensigter. Hvem af Jordens Philosopher kan fortælle, hvorledes denne Klode blev organiseret, ved hvilken Kraft den svinger affted gennem Rummet, eller af hvad Bestaendighed Deberne ere paa de mangfoldige Kloder, vi see over os? Ingen kan fatte disse Ting ved menneskelig Wiisdom alene; det er hoist taabeligt for Mennesket at rose sig af sin overlegne Forstand. Uagtet deres Ubidenhed med Hensyn til guddommelige Ting, ville Mange dog gjerne foreskrive deres Medmennesker, hvad de bør troe og ikke troe, som om de vare usejlbare. Evangeliet er evigt; det bragte et evigt Præstedømme med sig, saavel som evige Pagter, og ifølge Forjættelsen erholdt vi den Hellig-Aand, da vi adløde dets Fordringer, og derved sattes vi i Forbindelse med Himlen og fik direkte Kundskab heroverfra. Vi bryde os ikke om Verdens Spot eller Haansmil, men ønske dog gjerne at blive dømte efter vore Gjeringer. Vi vide hvilken Vej Herren har udpeget for os som den rette, og vi ville gaae den trods Helved og Jord. Hvad kjendte vi til Fremtiden før vi adløde Evangeliet? Da vi bleve ægteviede, fortalte Præsterne os, at vi vare forenede indtil Døden skilte os ad, men under Evangeliet ere vi ikke alene viede for Tiden, men for Ewigheden. Evangeliet er evigt og det samme ere dets Pagter. Eldste Taylor omhandlede derpaa paa en meget interessant Maade Opstandelsen og den endelige Triumph af Guds Rige paa Jorden.

Følgende Eldster bleve kaldte at

gaae paa Mission: Præsident Joseph Young, Horace S. Eldredge, William C. Staines, W. W. Cluff, George G. Bywater, David Brianton, Robert F. Neslen, Joseph Barry, Thomas Howell, Eliezar Edwards, N. C. Edleffen, Oliver Snow, Peter Madsen fra Brigham City, Joseph Argyle, George Barber, Peter Evans, Ralph Thompson, Edmund F. Bird, Hezekiah Thatcher, George W. Thatcher, Seymour W. Young og Søren Christensen Thure.

Eftermiddagen den 6te.

Præsident Brigham Young holdt et fortrinligt Foredrag over de Helles Liv og Wandel, sammenlignende samme med Verdens. Bebrejdede de Helles deres Taabelighed i at optage de Bantroes Moder og Skikke; sagde, at de, der besjæles af Kjærlighed for verdslige Ting, ere mere eller mindre blottede for Kjærlighed til Gud; opmuntrede til Efterlevelse af Wiisdomsordet; ligeledes til at udvikle vort Territoriums Industri.

Eldste Wilford Woodruff sagde: Ingen af de tidligere Uddelinger er bleven imødestet med saa stor Interesse af Guds Tjenere forud, som den nuværende, der er Tidernes Fyldestore Huusholdning. Gud fastsatte den før Verden blev til, og ligesaa længe siden blev Joseph Smith udkaaret til at være Medstabet i Forsynets Haand til at paabegynde dette Værk. Herren opholdt Joseph i Kampen mod Verden, indtil hans Mission var tilende her i Livet, og det samme har han gjort med Br. Brigham indtil denne Dag. Trods alle vore Fjenders Planer har Præsident Young formødelst Guds Raade ført dette Værk seirrigt frem og aftenet Jordens Statsmænd Agtelse og Beundring. Intet Menneske vil nogensinde indlægge sig Vre eller Fordeel ved at stride med

denne Gjerning; om Noget stiller sig iveien for samme, vil den rulle ustandselig frem over ham og knuse ham; dette er simpelthen Opfyldelsen af Prophetierne. Præsident Young er vor Mand; han er vor Lovgiver og Styrrer; det er vor Pligt at adlyde ham i alle Ting, og enhver Apostel, Biskop og Eldste skulde samvirke med ham; det glæder mig at see de Helliges Tro, Tillid og Villighed. Vore tvindelige Hjælpeforeninger bør lægge sig efter Straafletning og andre nyttige Ting, der høre hen under deres Virksomhed, og søge at uddanne vore Bagebørn til al huuslig Syssel. Alt, hvad vi kunne udrette ved fælles Samvirken, bør vi lægge Vind paa.

Præsident George A. Smith. Kort efter Kirkens Oprettelse gav Herren den Befaling, at de Hellige skulde klæde sig i Løier, fabrikerede af dem selv; vi have kun gjort ringe Fremgang i dette Stykke, og det er paatide, at vi tage bedre fat. I Nauvoo gjorde vi en Pakt med Herren at ville indsamle de Hellige fra Babel, saalangt vore Evner strakte sig. Saasnart vi vare komne til disse ufrugtbare Dale og havde med megen Moie afsvunget Jorden Lidt til Livets Ophold, begyndte vi under mange Vanskeligheder at indsamle de Hellige fra Staterne, og eftersom vore Kræfter tiltog, hentede vi vore Sødskende hjem fra Europa. For mange Aar siden anstrengte vi os for at udstrække vore Settlementer til et varmere Klima. Mange gik syd paa ifølge deres Kald, men Flere lode sig afstrække fra Foretagendet paa Grund af Landets sorgelige Udseende, og vendte modløse tilbage, medens Andre forbleve der og have grundet blomstrende Settlementer, hvor man nu producerer mange nyttige Ting, som ere udelukkede fra de nordlige Settlementers kolde Klima. Det

er min Mening, at de, der forsagte svigtede deres Kald, have mistet mange Belsignelser, som ikke kunne gjenoprettes. Ved at anlægge Fabrikker her i Landet ville vi berige os selv, men ved at hente Alting fra andre Stater, ruinere vi os. Jeg har ofte forundret mig over Præsident Youngs Taalmodighed i at belære de Hellige om deres Pligter, og jeg synes, vi burde være fornuftige nok nu til at indsee vor egen Fordeel ved første Blik.

Lørdagen den 7de.

Eldste George D. Cannon oplæste Drson Prattz Svar paa den af Dr. Newman holdte Tale i Washington mod Polygami, hvorefter

Præsident Brigham Young fremtraadte og gjorde følgende Bemærkninger:

Jeg ønsker at aflægge mit Vidnesbyrd om det celestiale Egteskabs guddommelige Oprindelse og Aabenbaringerne, givne i Anledning af dette Princip. Jeg vil imidlertid ikke henholde mig til det gamle Testamente eller noget Mennekses Vandel, men appellere til den sunde Fornuft, der har sit Udspring fra Himlen selv. Menneffene befinde sig her paa Jorden, Mænd og Kvinder. Om der sødes ligesaa mange Mænd som Kvinder er en Biting; der ligger Kjendsgjerninger for os, som Enhver burde forstaae. Manden er Stabningens Herre, Manden er Kvindens Hoved. Manden er ansvarhavende for Gud; Manden er Overtræderen og Manden maa være Gjenopretteren. De statistiske Rapporter fra Fortid og Nutid bevise dette. Tag for Exempel Byen New York i vort eget Land. Siden vi kom til disse Bjerge, er der omkommet i nævnte Byes Gader og

Huler mellem 250,000 til 300,000 Pigebørn i en Alder fra 16 til 20 Aar. Dette Tal overstiger langt vore Kvinders i disse Dale. Nogle af vore ledende Regjeringsmænd, Lovens Udgivere og Haandhævere ere mere eller mindre skyldige; de taale og tillade denne sorgelige Tilstand og ere Parttagere i Ondet. Er dette Synd? Ja, det er. Det er en national saavel som en individuel Synd; det er en Synd, som Gud vil kræve Nationen til Regnskab for.

Manden er Overtræderen. Vil han omvende sig fra sin Synd? Nei. Manden er for Nærværende Hovedet, Herstæren, Lovgiveren, Bestyrteren paa denne store Jord — eller lille Jord, om I synes bedre om det Udtryk. Om Mændene vilde omvende sig fra deres Synder og annanne Evangeliet, hvormange Kvinder, troe I, vilde forkaste det? Man vilde maaskee ikke finde een i en Million, som vilde forkaste Evangeliet, og dersom Egtemanden eller Faderen var trofast i Efterlevelsen af dets Principer, vilde Hustruene og Døttrene ligeledes være det. Men Mændene vilde ikke underkaste sig Guds Lov; de have overtraadt den til enhver Tid, forvandt Ordinancerne og brudt den evige Pagt. Betragt f. Ex. vort eget Samsund — naar Manden eller Faderen apostasierer, følge Hustruene og Døttrene gjerne efter. Om Manden var trofast, troe I, at Hustruene vilde falde fra? Jeg troer det neppe. Manden er den Ansvarhavende og vil blive krævet til Regnskab for denne Synd. Kvinderne ere i Almindelighed langt tilbøjeligere til at troe og efterleve Sandheden end Mændene.

Vi have Intet med Fader Adams og Moder Evas Menogami at bestille; de vare mange nok til at sætte Menneftenes Forplantelse i Gang. Hvis Mændene havde levet som de burde, vilde

Jorden være bleven befolket hurtigt nok, og dersom de herefter ville adlyde Sandheden, afstaae fra deres Foreri og andre Vederstyggeligheder, og ophøre med at forurette det svage Kjønn, da ville vi gaae ind paa at indskrænke os til een Hustru hver, og om der saa skulde blive en to eller tre Kvinder tilovers, vilde vi give dem til den bedste Mand, som kunde findes. Aarsagen, hvorfor Gud har indstiftet det celestiale Egteskabsystem, er, at alle de, der ønske at blive frelste, kunne blive det. Vi have langt flere Kvinder end Mænd i vor Kirke, fordi de ere langt mere tilbøjelige til at troe og annanne Evangeliet; der er langt flere Kvinder end Mænd, som forlade deres Slægt og Venner og samles med de Hellige i disse Dale; det er Grunden, hvorfor vi have saamange Fruentimmer i vort Samsund.

I Verden er der mange Mænd, som ikke ville gifte sig, og med Glæde maa jeg bekjende, at der i vor egen Midte er mange unge Mænd, som ikke tage sig en Hustru. Det er Guds og Naturens Bud, at hver Mand skal gifte sig, og jeg skulde være meget taknemmelig om Mændene vilde ydmyge sig for Gud, forsage deres Synder, ægte Kvinderne og frelse dem, uden at kaste hele Byrden paa os. Jeg er villig til at stilles ved alle mine Hustruer og sige: Hvis I kunne finde bedre Mænd end den, I have, saa tag dem og vær velsignede.

Dette er nogle af Aarsagerne, hvorfor Gud har indstiftet Polygamiet blandt dette Folk i disse sidste Dage. Vi udøve ikke dette Princip, fordi Abraham gjorde det, eller Jakob gjorde det, eller paa Grund af Andres Handlemaade i dette Stykke; vi gjøre det, fordi det er ret, fordi det er en Pligt, Himlen har paalagt os, og det vil frelse Menneftenes Børn, saa mange som annanne det.

Saa vidt vi rette os efter Bibelens Udsagn, var Izaak ingen Polygamist. Da han var fyrretyve Aar gammel, staaer der, kaldte Abraham paa sin Tjener Eliezer og sagde til ham: „Læg din Haand under min Lænd og sværg, at Du vil gaae til mit Land og til min Slægt og tage min Søn Izaak en Hustru.“ Og Eliezer hentede en Hustru til Drengen. Endssjøndt Izaak var fyrretyve Aar gammel dengang, ansaae Abraham ham dog ikke for gammel nok til selv at vælge sig en Brud. Men som sagt, Isaaks og andre Mænds Handlemaade i denne Henseende er ingen Regel for os; Herren har aabenbaret os, at dette er den celestiale Lov, og de, der annamme den, vilde blive velsignede, medens de, der forlæste den, blive forbandede, ligemeget hvem de ere, hvad enten de ere Konger, Tyrster, Præsidenter, Gouvernører, Lovgivere eller Myndigheder, Rationer eller Individuer — Alle, som forlæste denne evige Pagt, blive fordomte.

Jeg har annammet denne Lov; jeg annamme den, fordi det var en Guds Befaling, fordi det var Guds Villie, og jeg agter at frelse saamange, jeg kan. Om jeg skal ægte flere Hustruer end dem jeg har, veed jeg ikke. Vi ville maastee tale mere om denne Sag inden vor Conference er tilende. Jeg troer imidlertid ikke, at det staaer i Nogens Magt at hindre dette Folk i at gjøre Guds Villie og opbygge hans Rige paa Jorden. Man kan bekrige os, man kan udstebe Love mod os, man kan lægge alleslags onde Raad og Planer imod Gud og

hans Salvede, men dette Værk er Herrens, og jeg troer nok han er istand til at føre det igjennem, om blot vi opfylde vor Pakt. Hvis vi ikke gjøre vor Pligt, vil han stubbe os tilside og vælge Andre i vort Sted, thi Guds Rige vil seire, da dets Væxt er fremad og opad, trods Helved og Jord.

Lørdag Eftermiddag.

Præsident George A. Smith sagde: Vi have i denne By grundet et Collegium til Uddannelse af Lærere, samt et Filial i Provo. Endssjøndt vi vise Fremmede al onskelig Forekommehed, vilde det dog være uflogt at overlade vore Børns Opdragelse til Mænd, hvis Charakter vi ikke kjende, og som maastee vilde indprente Børnene Begreber, der staae i Strid med den evige Sandhed. Vi have tidligere haft mange Banfeligheder at kæmpe imod med Hensyn til vor Børneopdragelse, men nu, da vi ere bedre stillede i timelig Henseende, bør vi i benytte enhver Leilighed til at uddanne saavel Lærere som Børn. Det glæder mig at kunne sige, at der er herfst saa af vore unge Mænd og Kvinder, som ikke kunne læse og skrive. Søndagskolerne bør ogsaa opmuntres og understøttes. Sørg for Udbredelsen af „Børnevennen“ (Juvenile Instructor) blandt de Smaa og forhindre Romanlæsningen.

Kirkens Authoriteter bleve derpaa foreslaaede til Opholdelse paa sædvanlig Vis og eenstemmigt anerkjendte.

(Fortætttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Europas Tilstand.

Tilstanden i Verden er for Nærværende af den Betskaffenhed, at den ubetydeligste Omstændighed er nok til at vække Mistro og Angst. Mistro og Hevn, ja Blodsudgydelse i denne oplyste Tidsalder! Men at domme efter Nutidens Aand og Tidernes Tegn, er en blodig og odelæggende Krig lige ved at bryde løs mellem to af Christenhedens meest civiliserede Nationer, og hvormange af de øvrige Folkeslag, der ville blive dragne ind i Malstrommen, staaer det neppe i noget Mennekses Magt at kunne bestemt forudsige. Hvor forfødeligt, at Folk, der rose sig af deres christelige Wandel, af deres høie Kultur, af deres ophøiede Dommekraft, deres ughildede Blik, deres Tro paa Frelseren, hvis Hovedprincip var Fred paa Jorden og Velvillie mellem Menneffene, at Folk, hvis fornemste Dogma er, elst din Næste som Dig selv, kunne saa aldeles glemme Christenhedens Aand, at de med Had og Hevntorft kaste sig mod deres Troesbrødre i en Kamp paa Liv og Dod. Naar Krigsdæmonerne ere slupne løse, hvo kan vel sige, hvor de ville standse deres blodige Hverv? Hvormange Kvinder blive Enker, hvormange Born faderløse? Hvormange Lemlæstede blive nødte til at henstæbe en ynkkelig Tilværelse, værre end Døden? Hvilken Mæsse af Guds og Giendom bliver ødelagt i Nærheden af Slagmarkerne? Og kan de vundne Resultater opveie det spildte Blod, de gybte Taarer? Hvad vilde man sige, om to Familier for at hævede deres Værelse skulde ved List og Magt spolere hverandres Giendom og myrde hverandre til sidste Mand, om det var muligt. Vilde det være ret eller lovligt for Andre at tage Parti for eller imod og puste til Hadets Flamme og selv tage Deel i Striden? Og Krig mellem Nationer er Krig mellem Familier i større Skala. Man bebreider den vilde Indianer, naar han henreven af sit retfærdige Had tager grusom Hevn over sine Fourettere, men bør Christne følge Vildes Exempel? Bør de ikke langt hellere lyde Moralens Stemme, der opmuntrer til Forsonlighed og Overbærenhed? Fædrelandskjærlighed! Nationalære! — Bobler, hvormed rænkesfulde og ærgjerrige Mænd søge at blende deres Undergivne for at fremme deres personlige Interesser. Hvo har bemyndiget Ophevelsen af det femte Bud: Du skal ikke slaae ihjel? Det vil blive en svar Dag, naar Herren kræver Enhver til Regnskab for Gjerninger gjorte i Kjødet.

Vi have tidligere seet Krig blive forsvaret som et nødvendigt Onde, der hindrer Landene i at blive overbefolkede. Hvilket christeligt Argument! Hvor langt ædlere, om Regjeringerne vilde sende Overfluddet af Befolkningen til Amerika, Australien eller endog Afrika, hvor de kunde opdyrke Jorden, fremme Handelen og berige Verden; mon ikke dette vilde være betydeligt billigere end en Krig, røbe langt større Humanitet og befrie Mennekeslægten for den Straf, som Forsynet har sat for Blodsudgydelse? Thi hans Ord kan aldrig feile.

Hvilken Contrast mellem Guds Rige og Verdens Riger. Medens de sidste ruste sig til Kamp og gjensidig Ødelæggelse, opbygges efterhaanden det første i det

hjerne Besten, hvortil de Vædste og Vædste, om just ikke de Rigeste og Vædste af alle Nationer samles, og hvor Kjærlighed til Næsten og Fredens Sykler indprentes dem af et af Gud selv bemyndiget Præstedsomme. Der arbejder man hen til det Maal, da Løve og Lam skal boe tilsammen og Intet skal forstyrre hans Børn paa Jorden. Hvem vil offre sin Tid, sine Gvner og Midler til Forfremmelsen af Guds Planer, og hvem vil annamme Belønningen for Trofasthed — det evige Liv? Mon ikke Mennekenes Børn vare bedre tjente med at virke for Guds Sags Fremme, end at anvende deres Flid og Opfindsomhed til deres Medmennekers Død og Undergang?

Vær derfor trofaste i Eders Kalb, I Israels Vædster og Hellige, opbyg vor Guds Rige paa Jorden, grundfæst hans Retfærdighed, advar Eders Medmenneker om hvad der forestaaer, og viis dem, at i Zion, og i Zion alene, er Befrielse at finde.

Vædste Horace S. Vædredge har aflest Broder Carrington som Præsident for den europæiske Mission.

Correspondance.

Norge.

Christiania, den 20de Juli 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Jeg er nu ankommen hertil Norge, „Fremmed iblandt Fremmede“ — nei, Ven iblandt Venner og Veninder, Brodre og Søstre af det forjættede Israel, — jeg er her iblandt det høie Nordens varmhjertede Sonner og Døtre, ja iblandt Mænd og Kvinder, som ære deres Religion, som elske Gud og hans trofaste Tjenere, og udaf hvis glimrende Die luer hiin Glæde, hiin Tilfredshed og hiin selvopoffrende Kraft, som Intet uden Evangeliets Mand kan give. Hvor jeg reiser, beundrer jeg Herrens Kraft, aabenbaret i disse Dage ved hans Folk og ved hans Tjeneres Administration, og jeg beundrer den Indflydelse, der ledsager Herrens Tjenere, saa længe de ere trofaste i Udførelsen af deres Pligter og i Ester-

levelsen af deres hellige Religion. Hvor er der et andet Folk paa Jorden, der liig os kan blive styret ved Kjærlighedens og Sandhedens Mand og ved Vædrelsen af sande og retfærdige Principer? De Vædste i Israel (om de leve derfor) have større Magt og Indflydelse blandt de Sidste-Dages Hellige, end en jordist Konge nogensinde har udøvet over sine Undersaatter. O hvilken Glæde for en Vædste, som har forladt sine Kjære i Vædstens fjerne Klippebjerger og reist Tusinder af Mile for at opfylde Guds Forlangende igjennem hans Tjener Prophten Brigham Young, ved Ankomsten til sin Mission i de standinaviske Lande at møde det freidige, rene Blik og erholde hiint varme Haandtryk, som Verden med-

al dens Selvforgubelse ikke kan give, og at see, hvorledes de Hellige med tilbage-trængt Aandedræt lytte til ethvert af hans Ord. Disse Betragtninger bringe mig til at føle min egen store Svaghed og Nødvendigheden af Herrens Bistand i en høj Grad, for at være dygtiggjort til at bevare min Indflydelse og til at kunne gavne og velsigne dette Folk.

Jeg har besøgt de Hellige i Dønsø og glædet mig overordentligt iblandt mine gamle og nye Venner og Veninder; jeg Indvinder tillagdes ved Daab i de saa Dage, jeg var der, og de Hellige beviste mig alt det Gode, der stod til deres Raadighed. Naar jeg atter besøger Fyen, vil jeg faae Leilighed til at afholde mange Forsamlinger iblandt Fremmede.

De Hellige i Kjøbenhavn modtog mig med de varmeste Følelser og mit Hjerte næsten smeltede ved at see den Tillid, der vises Guds Præstedømme, og uvilkaarlig tænkte jeg, hvor stor en Forbandelse vil ikke komme over den Uldste, som misbruger Tilliden og støder Herrens Smaa i Fordævelse.

Kjære Broder Cluff, jeg er næsten forbausset over at finde saa gode Hellige og saa god en Tilstand overalt i Missionen; det tyder paa Fremgang. Veed

for mig, Kjære Broder, at jeg maa stedsse have Kraft til at gjøre godt for den elskede Flok af Israel, som jeg er besiddet til at virke iblandt, og aldrig maa give Forargelse eller støde Herrens elskede Børn, samt at Viisdoms, Forstands, Raads og Kraftens Aand maa være bestandig tilgængelig for mig, at jeg maa kunne velsigne saavel Hellige som Fremmede og blive et Nestab til at hjælpe de Trofaste ud fra Trældommens Baand hjem til Frihedens Dale i Utah. Jeg bliver ofte rørt ved at see disse mange glade Ansigter, som alligevel Undertrykkelsens Fernhaand har paatrykket sit forhadte Stempel. O hvilken Velsignelse for dem at blive samlede med Guds Folk i Zion, og de unge Mænd og Kvinder, som her stedsse ere udsatte for en fordærvet Verdens Besmittelse, og som Følge deraf ofte blive Forsørelsens Offre — om de vare i Zion, vilde Beflyttelse udstrækkes over dem; Forsøreren der bliver straffet og udstødt, medens den Forsørte med Kjærlighed bliver ledet til Oprijsning.

Modtag i Forening med Brødrene i Deres Nærhed en kjærlig Hilsen fra Deres med Agtelse hengivne Broder i Christo

N. Chr. Ebleffen.

Til de Hellige i Kjøbenhavns Conference.

Kjøbenhavn, den 10de August 1870.

Under vor sidste Conference i Salt Lake City blev Undertegnede tilligemed andre Brødre kaldet til at gaa til Danmark som Bringer af Livsens Ord til denne Slægt, og som Følge af dette Kald befinder jeg mig idag iblandt Eder, og da jeg af Bestyreren for den skandinaviske Mission er bleven anvist Arbeids-

mark i Kjøbenhavns Conference, ønsker jeg at henvende nogle Ord til mine Brødre i Præstedømmet saavel som til Medlemmerne i Almindelighed.

Jeg indseer kun tildeels Bigtigheden af det Værk, vi virke for, og det Ansvar, som paahviler enhver Uldste, der ærer sit Kald, men ved fortsat Stræben

og Ugtpaagivenhed ville vi erhverve os forøget Kundskab samt Haab om at vinde Kronen, der er forjættet de Trofaste.

Jeg maa erkjende min Svaghed samt min Mangel paa Kundskab og Erfaring til at fylde den Plads, som er bleven mig befuldet i denne Conference, men jeg veed, at hvis en Elbste lever et reent, pletfrit Liv og ærer sit Kald, vil han erholde Kraft og Forstand til at udføre enhver Pligt, der paahviler ham, og Kundskaben herom inspirerer mig med Mod til at tage fat med Tillid, hvorfor jeg antaaber mine Sødstende om deres Forbønner og Medvirken, saa vi i Forening kunne nyde Himlens Velsignelser.

Til Elbsterne i denne Conference vil jeg sige, at det er vor Pligt at forkynde Evangeliet, at opsoge de fortabte Faar af Herrens Hjerd og lede dem ind paa den snevre, men lige Sti. For at kunne udføre dette, maae vi væbne os med Energi og Udholdenhed, samt stadig bede Gud om Wiisdom til at handle ret i alle Ting.

Naar I prædike for Folket, anseer jeg det for fornuftigt at undgaae saa meget som muligt Alt, hvad der kan opirre Tilhørernes Følelser og forbitte deres Sind; det er til ingen Nytte bestandig at fortælle dem om Verdens Ugudelighed, hvilke grove Synder, der daglig begaaes og hvilken frygtelig Straf, der venter Overtræderen. Dette gjør dem kun uimodtagelige for den frelsende Sandhed, hvis fornemste Charaktertræk er Sagtmodighed og Bødselighed. De Rene af Hjertet ville forstaae og slattere et ligefrem, simpelt Vidnesbyrd om Guds Gjerning; de ville selv faae Dinene op for den herskende Daarstab; medens de Overrige hverken kunne vindes ved Overtalelse eller Trusler, men maae overlades i Herrens Haand.

Til Familiefædrene har jeg ogsaa et Ord at sige. Herren har sat Eder som Hoved for Eders Afkom, paa det at I skulle lære dem om Livets og Saliggjorelsens Vej ved Ord og Eksempel. Glem ikke, at som Kvisten boies bliver Grenen. Om I føle Fattigdommens Tryk, da husk, at Herrens Haand er i det, at Intet undgaaer hans Øie og at end ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Vidende. Vær derfor trofaste under alle hans Tilskikkelser og hold hans Befalinger, thi naar han har fundet os troe i alle Ting, vil han opfulde sine Forjættelser, baade med Hensyn til timelige og aandelige Ting. En modsat Fremgangsmaade vil altid bringe Mørke og Fortvilelse med sig.

Til mine unge Sødstende kunde jeg have Meget at sige, men skal ved denne Leilighed kun formane dem til Arvaagenhed og Forsigtighed. Vi ere omgivne af onde Indskydelser hver Dag her i Verden, og det er vor Arvesjendes Fryd at kunne lede de ædle Aander vild, som have lært at ære Guds Navn og holde hans Bud fra Barndommen af. Vaag derfor over ethvert af Eders Fjed, over alle Eders Tanker, Ord og Gjerninger, sæt Eders Fortrosthed til Gud og bed ham om Kraft til at modstaae Fristelsen, og lad af Eders Wandel være Hellige værdig. Gjør aldrig, nei aldrig, Noget, som kan berøve Eder Herrens Mand eller Eders Brodres Tillid og Agtelse.

Jeg agter at besøge de Hellige i deres Hjem, saa snart Leilighed gives, men min Arbeidsmarkt er stor i Udstrækning, og det vil tage mig nogen Tid at komme rundt til Alle.

Herren være med Eder, er Eders ydmyge Brodres Bøn.

P. F. Madsen.

Indianer-Høvdingers Besøg i Washington.

Man har i Washington i den senere Tid kunnet glæde sig over Besøget af flere fremragende Indianer-Høvdinge, som ere komne hid for at raadslaae med „de Hvides Fader“ Præsident Grant om deres Anliggender. Det er en bekendt Sag, hvorledes Europæerne og disses Efterkommere fra de tidligste Dage have fordrevet Indianerne fra disses Besiddelser, naar deres Interesser eller Havesyge fordrede det, indtil de stakkels Indianere nu ere trængte tilbage til de øde Bjerge og Skletter i det fjerne Vest, og som Erstatning for de afstaaede Landstrækninger skulde de modtage af Regjeringen en vis Mængde Tapper, Geværer, Ammunition, Proviant osv., alt ifølge gjensidig Overeenskomst. Disse Forpligtelser have de Hvide aldrig holdt, thi naar deres Interesser have fordret det, have de uden videre anlagt Veie, Jernbaner, Forter osv. midt i eller gennem Indianernes Land, hvorved Wildtet er bleven bortstrømmet, og Rødhuderne ofte udsatte for Hungerensnød. De Eager, der skulde udlevere dem terminvis af Regjeringen, have dennes Agenter næsten helt og holdent snydt dem for, hvilket har givet Anledning til mangen blodig Masakre. Den fornemste af de til Washington nu ankomne Høvdinge er Red Cloud, (den røde Sky) og vi troe, det vil interessere vore Læsere at høre nogle af hans Udtalelser.

„Mine Venner. Jeg er kommen en lang Veie for at see Eder og den store Fader, men efter at være kommen hid synes det som om I ikke ville see mig. Da jeg hørte den store Faders Ord, som tillod mig at komme, forlod jeg mine Hustruer og Børn strax. Jeg ønsker, at I skulle give dem Rationer og endel

Ammunition til at dræbe Wildt med. Jeg ønsker, I skulle telegraphere til mit Folk derom. Siig dem, jeg er kommen vel hertil.“

Den 6te Juni vare alle Indianerne budte til Middag hos Præs. Grant i det hvide Huus, tilligemed Medlemmerne af Cabinettet, flere af Udlandets Ministre med Familier og andre Herrer og Damer. Dette var noget høist Usædvanligt for de Wilde. Tolken fortalte dem, dette var Frugterne af Fred og Agerbrug, hvortil Red Cloud svarede: „Jeg vil forlade Krigsøstien og begynde at dyrke Jorden, hvis I altid ville traktere mig saaledes og lade mig leve i et ligesaa stort og smukt Huus som dette!“ Denne Bemærkning fremtalte naturligvis megen Munterhed.

Den 7de leverede Red Cloud følgende Tale: „Jeg kommer fra, hvor Solen gaar ned. De Hvide ere vante til at sidde paa Stole; den store Mand lærte mig at sidde saaledes (han satte sig ned paa Gulvet). Jeg ønsker ikke at staae. See paa mig. Hvis Køst hortes først i dette Land? Det var den røde Mand, som bruger Buen. De Hvides store Fader er maastee god og venlig, men jeg kan ikke see det. Jeg er god og venlig mod de Hvide og har givet dem mit Land; de Hvide ere komne derind og have levnet mig saa godt som Intet. Vor Nation smelter hen som Sne for Solen. Jeg vil ikke tillade de Hvide at anlægge Veie i vort Land. Der er drevet Pæle ned allevegne i vort Land; tag dem væk. Jeg har sagt saa tre Gange og jeg er nu kommet hid for at siige det fjerde Gang. Jeg ønsker ikke at boe ved Missourifloden; der er usundt; mine gamle Mænd og Børnene døe der som Faar. Jeg blev født ved Plat-

floden. Min Fader og Moder sagde mig, at Landet deromkring var mit. Jeg ønsker Agenter, som vi kjende, som vi kunne stole paa. Guds, som er bleven sendt ud til mig, er bleven bortstjaalet paa Veien, og kun en Haandsfuld har naaet os. De Mænd, Eders Præsident sender os, have hverken Forstand eller Hjerte. Jeg har ikke faaet saameget som en Messingring for det Land, Eders Jernbaner optage. Jeg ønsker, I ville sige dette til den store Fader. De Hvide lave al Munition; hvorfor give I ikke os noget? Trøe I, vi ville slaaes? Vi ville styde Bilt, men ikke Hvide; vi elske Fred; vi ere ikke sødte med Vaaben; de Hvide have forurette os."

Flere andre Høvdinger talte ved samme Leilighed, men da Indholdet og Stilen i det Væsentlige er ligt Ovenstaaende, ville vi ikke optage Pladsen dermed.

Den 9de fremtraadte de for Præsi-

dent Grant, hvor flere Høvdinger talte. Red Cloud bemærkede: „Siden Traktaten af 1852 affluttedes, har kun een Mand af alle dem, de Hvides Fader have sendt os, talt Sandhed, og det er General Smith. Jeg holder af den Mand. Generalerne Harney, Sherman og Sanborne sagde, at Fort Fetterman skulde blive sloiset, men de sige det saa troget. Officererne der ere ikke saa gode som dem, der omgive ham her; de ere alle Ildbandsdrifkere. General Smith drikker ikke Ildband, og derfor kan han tale med vor store Fader. Jeg tillader Ingen af mine Folk og ingen hvid Mand i mit Land at drikke Whiskey; om han gjor, er han dødsens. Naar I kjøbe Noget til os for vore Penge, ønsker jeg Noget, som er brugeligt; jeg ønsker ikke at faae snavset Meel, raaden Tobak og aflagte Soldaterklæder, farvede sorte."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortsat fra Side 304.)

Onsdagen den 24de.

Ældste Joseph Fielding, som aasejlede fra Liverpool paa Skibet Tyrean med 204 Hellige, ankom til Warsaw med sit Selskab, og Ældsterne W. Richards og F. Taylor gif dem imøde for at give saadanne Raad, som Omstændighederne maatte medføre.

Fredagen den 26de.

Edeligt Bidnesbyrd af Hyrum Smith.

Efter som jeg har erfaret fra paalidelig Kilde, at Mænd i denne Egn, hvilke kalde sig Sidste-Dages Hellige, have søgt at indbilde de gode Borgere i Illinois

og tilgrændsende Stater, at det øverste Præsidentsskab og andre Myndigheder i vor Kirke have tilladt Medlemmerne af nævnte Kirke at stjæle Guds, der tilhører Underlebestroende, erklærer jeg herved paa det høitideligste, at jeg aldrig har sanktioneret eller opmuntret Nogensomhelst i Forøvelsen af Tyveri eller andre utilledelige Handlinger, hvorved vore Medmenesters Liv eller Guds bliver dem ulovligt berøvet; ei heller bliver saadant Noget bifaldt eller sanktioneret af det øverste Præsidentsskab eller nogen Anden, der staaer i godt Forhold til nævnte Sam-

fund, thi alle saadanne Handlinger staae i aabenbar Strid med Kirkens Love, Regler og Vedtægter, ja i Strid med alle guddommelige og mennekelige Love. Jeg advarer herved paa det Bestemteste Enhver, der tilhører denne Kirke, saavel som enhver Anden, imod at lade sig lokke til at foretage Noget, som kan staae deres Navn, Liv og Eiendom eller kaste Skygge paa Kirken, og jeg erklærer mig herved villig til at offere min Tid og Formue til Understøttelse af Landets Love og Opdagelsen af Enhver, der maatte gjøre Brud paa samme.

Til denne Erklæring sætter jeg mit Navn idag den 26de Novbr. 1841.

Hyrum Smith.

Breediget og undertegnet hos mig Dags Dato.

E. Robinson,
Fredsdommer.

Bivaanede Byraadet, hvor jeg fremlagde et Forslag angaaende „Forbud imod, at Handlende, omreisende Kræmmere, Udstillere og Andre fremvise uanstændige Billeder eller give umoralste Forestillinger,“ hvilket eenstemmigt vedtoges.

Søndag den 28de tilbragte jeg i Raadslagning med de Tolv i Præsident Youngs Huus om forskjellige Sager. Broder Joseph Fielding var nærværende, efter at være kommen tilbage fra en fireaarig Mission i England. Jeg fortalte Brodrene, at Mormons Bog er den mest korrekte af alle Bøger paa Jorden og Slutstenen i vor hellige Religion, samt at et Menneste vilde komme nærmere til Gud ved at efterleve dens Forrifter end nogen anden Bog.

Madagen den 29de afgav jeg følgende edlige Erklæring, hvilken jeg lod indrykke i „Times and Seasons.“

Nauvoo, Illinois, den 29de
Novbr. 1841.

Til Publikum.

Den senere Tids Begivenheder gjør det til en stor Forseelse hos mig, om jeg længere forholder mig tans. Bagvadslensens Tunge er endnu i fuld Gang og udspyer Gift og Galde, medens de Ugudelige begjærligt opfange samme og ansføres til Dndt. Det er bleven forkyndt offentligt og privat over det ganske Land, at jeg begunstiger Tyveri, forøvet af de Sidste-Dages Hellige, ja hvad værre er, at jeg lærer dem derom og opmuntrer dem til Plyndring og Rov, medens Intet er fjernere fra mit Hjerte. Jeg udelukker alle dem, der begaae saadanne Gjerninger; de ere Djæble og ikke Hellige og aldeles udfikkede til at omgaaes kristne Folk. Jeg indrommer, at Nogle, som kalde sig Sidste-Dages Hellige, have udladt sig med slige forrykte Lærdomme, men Alle ere ikke af Israæl, som kalde sig Israæl, og jeg ønsker at bekendtgjøre engang for alle, at den Kirke, over hvilken jeg har den Ære at præsidere, vil for bestandig med al mulig Kraft sætte sig imod Forøvelsen af alle saadanne vederstyggelige Forbrydelser og Overtrædelser, og jeg afgiver i den Hensigt Dags Dato mit edlige Bidnesbyrd for General Bennett, at der herefter ikke skal herse nogen Misforstaaelse angaaende min og andre Myndigheders Mening i vor Kirke i denne Henseende.

(Fortsættes.)

Nyheder fra Utah.

Dampskibet Minnesota ankom med vore Emigranter til New York Mandagen den 1ste August.

General Schaffer, Gouvernør for Utah, ankom til Salt Lake City sidst i Juni, fuld af Bitterhed og Had mod vort Folk. Han har trods al Lov og Ret begyndt at afskedige alle offentlige Embedsmænd, der ere Sidste-Dages Hellige, og indsætter Hedninger istedet.

Præsident Young med Selskab ankom til Salt Lake City den 24de Juni fra sin Tour til de nordlige Settlementer.

En „Fremmed“ skriver til Præsident Eldredge fra St. Louis den 30te Juni følgende: „Jeg har havt den Fornøielse at besøge Deres smukke By Salt Lake; jeg troede ikke, „Mormonerne“ havde saadant et Paradis; det er forbausende, naar man har seet de Hundreder af Mile Orkenland, som omgive dem allevegne. Det gjorde mig ondt, ikke at træffe Dem hjemme, men jeg fornyede Bekjendtskabet med mange gamle Venner og blev hjertelig modtaget af Alle. Præsident Young var fraværende, ligeledes Eldeste Taylor. Jeg ønskede saameget at gjøre Præsidentens Bekjendtskab, thi jeg beundrer Manden for hans Dygtighed og Energi. Som Gouvernør og Statsmand har han mere sund Sands og Kraft end der er i de Forenede Staters Cabinet og Congress tilsammen for Nærværende. Havde vi havt en Mand som Brigham Young i Spidsen for vor Regjering de sidste ti Aar, vilde Negerslaveriet og sammes Ophævelse ikke have ødelagt Landet og demoraliseret Folket, som Tilfældet nu er. Om muligt agter jeg atter at besøge Deres Stad næste Aar.“

De store Uhyrer i Bear Lake, som tidligere er hentydet til i „Stjernen,“ siges at have et Hoved, der ligner en Hunds, Legemets Tykkelse er som en svær Hests og de have Haar eller en Slags Manke langs Hals og Ryg. Længden kjendes ikke, da man aldrig har seet mere end circa tyve Fod af Kroppen over Vandet, dog gjetter man paa 80 til 90 Fod. De styde med stor Hurtighed gennem Vandet; man har seet fire eller fem af dem paa engang. Man pønser paa Midler til at fange et Exemplar af disse „Søslanger.“

Præsident Joseph Young (Præs. Brigham Youngs Broder) og hans Søn Seymour afgik fra Liverpool med Dampskibet Idaho den 27de Juli paa Reisen til Utah. Broder Joseph Young er 73 Aar gammel, havde aldrig været paa Havet, før han i Juni Maaned reiste over til England med de andre Missionærer; han var den eneste af Selskabet, der ikke var søsyg, naar undtages et Par søvante Brødre, og har under sit korte Ophold i England været til Betsignelse og Trøst, hvor som helst han har færdet. Vi ønske den ærværdige Olding en lykkelig og behagelig Hjemreise til vort Zion.

Den 4de Juli, Amerikas Grundlovsdag, høitideligholdtes i Salt Lake paa sædvanlig Viis, og om Aftenen afbrændtes et smukt Fyrværkeri paa Torvet ligeoverfor Theatret. Senere stort Bal paa Theatret.

Blandinger.

Pavens Useilbarlighed blev anerkjendt i det store Raad i Rom den 18de Juni. Der var ingen Processioner eller Optog og kun faa Tilskuere vare tilstede. Efterat Paven stille var traadt ind og havde indtaget sin Plads, og læste Raadets Sekretær Dekretet, som erkjender Useilbarligheds-Principet, samt foretog et Navneoppraab, hvorved hver Pater svarede Ja eller Nei. Dette varede omtrent halvanden Time, under hvilken Tid et frygteligt Uveir rasede. Dplæsningen blev ofte afbrudt af de stærke Tordenstrald, medens Lynene spillede om den majestætiske Bygning (St. Peters Cathedralkirke). Da Rapporten om Voteringen bragtes op til Hs. Hellighed, gjorde Stormsnyerne det saa mørkt, at han ikke kunde læse, før et tændt Voryls bragtes ham. Forkyndelsen af Resultatet modtoges med Haandklap og Bisten med Lommelortklæder af de Forsamlede. 533 Patere voterede for Dogmaet, 88 imod det, 62 ønskede det vedtaget med Modificationer og 70 negtede at votere. (Illustrated London News af 30te Juli).

Fra Krigsstuepladsen erfare vi, at Preusserne have med Held trængt de Franste tilbage i et Par større Slag, hvis Enkeltheder man endnu kun usikkert kjende. En rasende Forbittrelse og Enthusiasme har grebet det franste Folk ved Efterretningen om disse Nederlag, og de ville Alle som En opbyde Alt for at omgive deres stolte Ørn med fornyet Hæder.

Indhold.

	Side.
Den 40de Marsconference i Saltstaden	337.
Redaktionens Bemærkninger (Europas Tilstand)	344.
Correspondance	345.
Indianerhøvdinger i Washington	348.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	349.
Nyheder fra Utah	351.
Blandinger	352.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzøngade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.